

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Der er et flertal i Folketinget, og jeg håber selvfølgelig, at det bliver bredt. Ministeren og regeringen stemmer imod. Det er aldrig sket før, at en regering stemmer imod en undersøgelse.

Derfor er det en usædvanlig situation.

Kan ministeren bekræfte, at hun ikke på noget tidspunkt har søgt forhandlinger med nogen af forligspartierne eller forslagsstillerne om at løse de her problemer, og at vi gentagne gange – det er der medlemmer her i salen i dag der kan bekræfte – under arbejdet i Udvalget for Forretningsordenen har appelleret til, at vi fik en dialog, har appelleret til, at vi fik en forhandling? Kan hun bekræfte det? Nu agter man at stemme imod, og man vil til det sidste kæmpe imod, at denne undersøgelse bliver etableret.

Og så vil jeg bare bede ministeren om at tænke det eksperiment, at det drejede sig om en kommune, der var udråbt til en socialdemokratisk mønsterkommune, og hvor der blev sagt af en socialdemokratisk finansminister, at der var milliarder at spare, hvis bare man gjorde som den pågældende kommune, og hvor finansministeren selv var inddraget i sagen. Kan ministeren så prøve at forestille sig, hvordan hendes parti og partiet Venstre ville reagere i den situation, hvor en socialdemokratisk justitsminister sagde, at der ikke kunne undersøges noget, fordi der var så mange juridiske problemer?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Først til hr. Poul Nødgaard, som var inde på spørgsmålet om, hvorfor man ikke havde indkaldt til et møde. Jeg må blankt erkende, at den helt klare forventning fra regeringens side var, at forslagsstillerne ville komme til fornuft.

Jeg synes, at Farumsagen er en alt, alt, alt for alvorlig sag til, at man totalt tilsidesætter de meget, meget klare juridiske og principielle betæneligheder, som regeringen har givet udtryk for fra starten. Det er jo ikke for sjovs skyld, at Justitsministeriet har lavet nogle ekstremt skarpe svar tilbage til forslagsstillerne på det umulige i den måde, man har konstrueret dette forslag på. Men desværre lyttede man ikke til det råd, som regeringen gav, og nu står vi så her og behandler beslutningsforslaget lettere redigeret.

Hr. Poul Nødgaard er inde på spørgsmålet om dobbeltundersøgelse. Jamen, vil jeg sige til hr. Poul Nødgaard, forslagsstillerne kan jo netop ikke, overhovedet, ikke, garantere, at der ikke bliver tale om en dobbeltundersøgelse, for hver-

ken hr. Poul Nødgaard eller andre her i Folketingssalen ved, hvad der foregår hos bagmandspolitiet, eller hvad der kommer til at foregå ved domstolene.

Kl. 14.15

Men forslagsstillerne her i salen er så forhippet på, at der skal nedsættes en undersøgelseskommission, og det skal ske nu og nu og nu. At man ikke kan afvente, at det strafferetlige får lov at finde en afslutning, synes jeg er stærkt, stærkt, stærkt beklageligt.

Det at føre en straffesag er ikke bare noget udenomspjåt, som lige skal afsluttes, så vores fine undersøgelseskommission kan komme i gang, men man er åbenbart ikke til sinds at respektere, at politiet har et arbejde, og at domstolene har en meget væsentlig del i den proces.

Hr. Henrik Sass Larsen kaldte det juridisk obstruction. For at blive i fodboldsproget vil jeg sige, at vi viste det gule kort og nu det røde kort, når det gælder overholdelse af lov om undersøgelseskommissioner.

Vi er mere end behjælpelige med at sørge for, at denne sag trods alt ikke ender fuldstændig katastrofalt, ved allerede i dag at gøre opmærksom på, at der er en lang række spørgsmål, som forslagsstillerne må forholde sig til og besvare. Da man er så sikker i sin sag på, at det her forslag holder vand, må man besvare de spørgsmål og afgrænse det i forhold til lov om undersøgelseskommissioner. Sådan er det.

Hr. Svend Auken er inde på, at det er uansvarligt, og at regeringen eller muligvis justitsministeren på et tidligere tidspunkt burde have indkaldt partierne bag dette forslag til en drøftelse. Jeg havde faktisk en forventning om, at de meget, meget gode og grundige juridiske argumenter, vi kom med, ville gøre et vist indtryk på forslagsstillerne. Og jeg må bare erkende, at det ikke har gjort det store indtryk. Men det betyder altså ikke, at jeg giver op, for jeg tror, vi har en mulighed for at finde hinanden i denne sag. Det er i hvert fald stadig væk det, der er min hensigt efter de her lidt knubbede ord fra starten.

Men vi bliver nødt til at få klare svar fra forslagsstillerne på de spørgsmål, jeg her har stillet. Hver især må svare på, hvad der skal være med, så vi kan få de afgrænsninger på plads. Når det er på plads, har vi måske et grundlag for at gå videre.

Jeg kan ikke som ansvarlig minister, desværre, sidde de juridiske problemer, der er i denne sag, overhørig, og dem må vi have afklaret, inden vi går i gang med formuleringen af et kom-